

บทนำ

ถนนทางหลวงจากสนามบินนานาชาติดูนยาที่มุ่งตรงไปยังเขตการปกครองที่หนึ่ง อันเป็นศูนย์กลางของเขตการปกครองทั้งเจ็ดของเมืองดูนยานั้น ดูคล้ายจะเป็นเส้นตรงราวกับลูกธนูที่พุ่งผ่านทะเลทรายอันกว้างกว้างใหญ่ไปสู่เส้นขอบฟ้าอันไม่มีที่สิ้นสุดที่ไม่ปาน

หญิงสาวผู้สวมฮิญาบสีเข้มคลุมศีรษะถอนใจแผ่วเบาหลังจากนั่งเฝ้ายามริมมาตลอดทาง และนั่นก็เรียกความสนใจจากชายหนุ่มข้างกายได้เป็นอย่างดี เขาขยับตัวราวกับจะจับกระแสดความกังวลใจของเธอได้ ก่อนจะหันมาถามอย่างสุภาพ

“ถอนใจเพราะอากาศร้อนหรือครับ...คุณอัลมิฮาน”

อัลมิฮาน บินติ อับบาส บิน ฟารูก อัล ชูรุก ละสายตาจากถนนหลวงหันไปมองผู้ถาม ก่อนจะยิ้มเนือยๆ “ข้างนอกนั้นคงร้อนมากนะ ร้อนจนเข้ามาถึงหัวใจฉันทีเดียวเลยละ...ฮัจซาน”

ชายหนุ่มยิ้ม “ที่หัวใจร้อนนี่คงไม่ได้เป็นเพราะอากาศข้างนอกนั่นมังครับ”

หญิงสาวหัวเราะอย่างฉุนๆ ดวงตาเป็นประกายขณะมองนายหนุ่ม ซึ่งกลายมาเป็นผู้ช่วยของเธอ ก่อนจะผินหน้ามองออกไปนอกหน้าต่างอย่างรู้สึกเหงาๆ เมื่อเธอก้าวขึ้นรับตำแหน่งรองประธานกรรมการบริษัท อัล ชูรุก ออยล์ อันเป็นบริษัทที่ประกอบธุรกิจเกี่ยวกับก๊าซธรรมชาติและน้ำมันปิโตรเลียมที่ครองแชมป์บริษัทร่ำรวยที่สุดในราชอาณาจักรอัสติฮาร และติดหนึ่งในสิบบริษัทที่ทำรายได้สูงสุดของโลก ด้วยรายได้กว่าสองแสนล้านเหรียญสหรัฐเมื่อปีที่แล้ว

“ฉันเหมือนคนที่ถูกสาป...ฮัซซาน”

“คุณอัสมิฮานะหรือครับ...ถูกสาป” ชายหนุ่มย้อนถาม

หญิงสาวถอนใจแผ่วเบา การขึ้นสู่ตำแหน่งสูงสุดของบริษัทน้ำมันยักษ์ใหญ่รองจากบิดานั้น กลับไม่ช่วยให้เธอพ้นจากเรื่องที่เธอรู้สึกเป็นกังวลมาตลอดได้เลยสักนิด “ผู้หญิงที่ไม่สามารถรักใคร่ได้ด้วยหัวใจตัวเอง ก็เหมือนถูกสาปให้หมกไหม้อยู่ในกองเพลิง”

“ถ้าฉันผู้หญิงส่วนใหญ่ในอัสติฮารก็คงถูกสาปเหมือนกันหมด พวกหล่อนคงอยู่ในกองเพลิง มีนา อัสติฮารถึงได้มีแต่ทะเลทรายและร้อนนั้ก”

อัสมิฮานหัวเราะในลำคอ พลังมองกองทรายกองเล็กๆ เป็นหย่อมๆ ตรงขอบถนนแล้วถอนใจออกมาอีกครั้ง

“ทรายพวกนี้เก่งจริงๆ นะครับ” ฮัซซานเอ่ยราวกับรู้ว่าเธอกำลังสนใจอะไรอยู่ ความเป็นคนรอบรู้ ช่างสังเกต นี่เองที่ทำให้พี่ชายของเธอชื่นชมเขานักหนา

หญิงสาวหัวเราะเบาๆ ในลำคอ เธอยังจำได้ดีถึงวันที่ริอชดาน ผู้ที่เป็นพี่ชายบุญธรรมและอดีตคู่หมั้นของเธอ ยอมสละทุกสิ่งทุกอย่างแล้วทิ้งอาณาจักร อัล ชูรุก ออยล์ ไปใช้ชีวิตกับคนรักของเขาได้ดี ริอชดานบอกกับเธอว่า ฮัซซานเป็นคนรอบรู้ รู้แม้กระทั่งจิตใจคน และเขาจะเป็นผู้ช่วยที่ดีของเธอได้ เหมือนที่เคยช่วยพี่ชายของเธอให้ก้าวข้ามอุปสรรคทั้งปวงมาแล้ว

“ทรายนะหรือ...เก่ง” อัสมิฮานหันไปมองผู้พูดที่กำลังนั่งยิ้มหน้าเป็นอยู่ “มันไม่มีชีวิตเสียหน่อย”

ฮัซซานหัวเราะ “ผมเคยคิดว่ามนุษย์เก่งที่สุดในโลก เพราะสามารถทำอะไรได้หลายๆ อย่าง เช่นตัดถนนผ่านทะเลทรายที่มีเนินทรายเคลื่อนตัวอยู่ตลอดเวลาได้สำเร็จ หลังจากต้องทนต่อสู้กับความเปลี่ยนแปลงของเนินทรายมานานหลายสหัสวรรษ ถนนสายนี้เปิดใช้งานโดยที่เม็ดทรายมากมายมหาศาลที่ขนาบอยู่ทั้งสองข้างทางไม่อาจเคลื่อนมาปกคลุมถนนตลอดความยาวกว่าหกร้อยกิโลได้”

“มนุษย์ทำได้ทุกอย่างนั่นแหละ” เธอเอ่ยถึงประชด

“ครับ...มนุษย์ทำได้ทุกอย่างถ้าจำเป็น” ฮัซซานเห็นด้วยกับเธอ “การขยายตัวของอุตสาหกรรมปิโตรเลียมทำให้อัชชีฮารจำเป็นต้องตัดถนนผ่านทะเลทรายตามจุดต่างๆ เพื่อรองรับการขนส่ง พวกวิศวกรทำแนวกั้นธรรมชาติตลอดความยาวของถนนเป็นโครงข่ายเพื่อไม่ให้เนินทรายที่เคลื่อนตัวตลอดเวลาลงมาปกคลุมถนนได้สำเร็จ”

อัสมิฮานทอดสายตามองแนวพุ่มไม้ที่ขนาบไปกับถนนด้วยความทึ่งไม่แพ้กัน กับความคิดของนักสร้างทางเหล่านั้น

“ถนนสายนี้ถูกขนาบด้วยพุ่มไม้อย่างฮาไลโซลอน ซิบัครอร์น และโรสวิลโลว์ พวกมันช่วยปกคลุมพื้นทราย รากของมันหยั่งลึกลงไปเพื่อยึดเหนี่ยวทรายเหล่านั้นเอาไว้ ช่วยป้องกันทรายไม่ให้กล้ำกรายเข้ามา แต่ดูสิครับ” ฮัซซานพยักพเอิดไปที่กองทรายอีกกอง

“ถึงจะป้องกันยังไง ก็ยังมีทรายเล็ดลอดมาอยู่บนถนนได้อยู่ดี”

อัสมิฮานยิ้มอย่างเข้าใจความหมายของเขาดี ปัญหาทุกอย่างมีทางแก้ไขได้เสมอ เช่นเดียวกับธรรมชาติที่สามารถหาช่องทางเอาชนะเทคโนโลยีอันก้าวล้ำของมนุษย์ได้

“แต่ฉันคงเป็นเพียงเม็ดทรายที่อยู่ข้างนอกนั้น ฉันคงไม่สามารถขัดขึ้นคำสั่งของพ่อได้ ท่านเหมือนป้อมปราการ เหมือนเขื่อนที่ป้องกันน้ำ

“ไม่ใช่แนวต้นไม้ที่ป้องกันทรายเหล่านี้”

หญิงสาวถอนใจอีกครั้งอย่างนึ๋นน้อยใจในโชคชะตา เธอเคยคิดว่าตัวเองโชคดีกว่าผู้หญิงส่วนใหญ่ในอัชติฮาร์ เพราะถึงแม้จะถูกบิดาบังคับให้แต่งงานกับคนที่อยู่ในเงื่อนไชของท่าน แต่ผู้ชายคนนั้นกลับเป็นคนที่เธอรักและเทิดทูนจนไม่อาจพูดได้ว่า เธอไม่เต็มใจที่ถูกบิดาบังคับให้แต่งงานกับเขา นั่นเพราะ รือชดาน บิน โอมาร์ บิน อับบาส บิน ฟารูก อัล ซุรุก ผู้เป็นพี่ชายบุญธรรมของเธอนั้นเพียบพร้อมไปเสียทุกอย่าง เขาเป็นผู้ชายอบอุ่น รอบรู้ และเก่งรอบด้าน ทั้งยังได้รับการคาดหมายว่าจะได้เป็นประธานกรรมการ อัล ซุรุก ออยล์ ต่อจากพ่อของเธอ

และเขาก็ทำได้จริงๆ ซึ่งนั่นก็เป็นการการันตีว่าเขาจะได้เป็นเจ้าบ่าวของเธอตามเงื่อนไขที่พ่วงกับตำแหน่งอันสูงสุดแน่นอน จนกระทั่งพรหมลิขิตเล่นตลกกับเธอ ก่อนจะถึงวันแต่งงานที่ถูกจัดเตรียมเอาไว้อย่างดีเพียงไม่กี่วัน รือชดานกลับถูกรักแท้ซ้อนกลเสน่ห์หาเข้าให้ ทำให้เขายอมสละทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อผู้หญิงไทยคนนั้น และจากเธอไปเมื่อปีก่อน

‘เพราะอย่างนั้น ลูกถึงต้องแต่งงานกับซิคซอลีล อับบาส บิน ฟารูก อัล ซุรุก เย้ยด้วยเสียงเคียดแค้นในคันทันหนึ่ง หลังจากรือชดานหันหลังให้เขาด้วยการแต่งงานกับคนรักชาวไทยและย้ายไปตั้งรกรากอยู่กับเธอที่บ้านเกิดเมืองนอนของเธอ

‘ทำไมไม่เป็นคนอื่นคะ...คุณพ่อ’ เธอเอ่ยถามน้ำตาคลอ

‘แล้วทำไมถึงไม่เป็นซิคซอลีลล่ะ’

‘เพราะเขา...’ อัสมิฮานกลืนก้อนสะอื้นลงคอ ‘อาจไม่ได้มีหนูคนเดียว’

‘นั่นก็ไม่เห็นแปลก’ อับบาสยกไหล่อย่างไม่ใยดีระต่อเหตุผลของเธอ ‘ผู้ชายก็เป็นแบบนี้ แต่ถึงเขาจะมีเมียอีกสักสองสามคน หากลูกชอบแต่งงานกับเขา ลูกก็จะเป็นที่หนึ่งสำหรับเขาอยู่ดี’

คำพูดของบิดาราวกับลิ่มที่ตอกลงกลางหัวใจเธอจนรวดร้าว หัวใจที่แตกสลายอยู่แล้วพลันถูกบดขยี้ด้วยคำพูดของท่าน แม้เธอจะถูกบ่มเพาะ

ขึ้นมาท่ามกลางสภาพสังคมที่ผู้หญิงเป็นเพียงเครื่องประดับที่มีค่าของผู้ชาย แต่เธอกลับได้รับโอกาสจากบิดาให้ได้ออกไปเห็นโลกกว้าง ได้ไปร่ำเรียนถึงประเทศอังกฤษ และมันก็ทำให้เธอได้รับรู้ว่าผู้หญิงมีค่ามากกว่านั้น

‘ซิคซอลีเป็นคนดีและรักลูก’ อับบาสเอ่ยเสียงอ่อนลง

‘คุณพ่อแน่ใจได้ยังไงกันคะ’

‘เขาบอกพ่อว่ายินดียกเลิกฮาเร็มของเขาตามความต้องการของลูกนะลิ’

หญิงสาวชะงัก ภาพลักษณ์ของผู้ชายเสเพลอย่างซิคซอลีในสมองของเธอถูกล้นคลอนในทันที

‘พ่อไปคุยกับเขาเรื่องแต่งงาน บอกถึงความกังวลของลูก ซึ่งพ่อก็ไม่คิดว่าเขาจะทำตามความต้องการของลูกหรอกนะ พ่อแค่เปรยๆ ออกไป แต่เขากลับชมพ่อว่า พ่อช่างเป็นคนที่มีจิตใจเมตตาจัง’

อัสมิฮานขมวดคิ้วไม่อย่างพิศวง

‘ซิคซอลีบอกพ่อว่า ในเมื่อเขาจะแต่งงานกับลูกอันเป็นที่รักของพ่อ ผู้เปี่ยมไปด้วยเมตตาเช่นนี้ เขาก็ควรจะเป็นสามีที่มีจิตใจเมตตากับภรรยาเหมือนกัน’

ฟังแล้วอัสมิฮานก็ได้แต่นิ่งอึ้ง

‘เขาขอเวลาหนึ่งปี’ อับบาสยกนิ้วชี้ขึ้นด้วยท่าทางชิงชัง

‘หนึ่งปี’ หญิงสาวทวนคำ คิดว่าการใช้เวลาขนาดนั้นคงเป็นเพราะเขาต้องการตรวจสอบความสุจริตใจก่อนนั่นเอง

‘เป็นเวลาที่เหมาะสมดี’ บิดาเอ่ย ‘การจัดการกับผู้หญิงเป็นร้อยไม่ใช่เรื่องง่าย แต่เขาก็จะทำเพื่อลูก’

อัลลอฮ์! เป็นร้อย...นั่นมากกว่าที่เธอคิดไว้เป็นเท่าตัวทีเดียว

‘หนูจะแน่ใจได้ยังไงกันคะ ว่าเขาจะจัดการจริงๆ’

‘วันนี้ในอีกหนึ่งปีข้างหน้า เขาจะเปิดอุทยานของเขาใจกลางเมือง ดุนยาให้ลูกสำรวจจนเป็นที่พอใจ’

‘ทำไมคะ เขาจะทำแบบนี้ไปเพื่ออะไร’ เธอถามเพราะไม่เข้าใจจริงๆ ว่าผู้ชายอชิตซารที่ร่ำรวยอย่างเขา เพียงแค่กระดิกนิ้ว ผู้หญิงทุกคนก็ต้องยอมศิโรราบ แต่กลับละทิ้งทุกอย่างเพื่อเธอ

‘ลูกคงต้องไปถามเขาเอง’

นั่นไม่ใช่คำตอบที่เธอพอใจ มันไม่ได้ทำอะไรให้กระจ่างแจ้งเลย ทางเดียวที่พอจะรู้ได้ก็คือต้องไปถามกับเจ้าตัวเองนั่นละ ‘หนูถามแน่ะ’

รถที่มีสติ๊กเกอร์ อัล ชูรุก ออยล์ แล่นไปตามถนนที่ขนาบด้วย พุ่มโรสวิลโลว์ อัสมิฮานยังคงเก็บคำถามนั้นไว้ในหัวใจ และวันนี้ก็ถึงเวลาต้องเปิดมันออกแล้ว

“หนึ่งปีผ่านไปไวเหลือเกิน”

“เวลาที่เหมือนสายลม มันพัดผ่านไป เปลี่ยนรูปร่างของทะเลทราย ไปอย่างไม่มียวันกลับมาเป็นเหมือนเดิมอีก” ชายหนุ่มกล่าวพร้อมกับทำมือ พลิวไหวไปมาบนกระจกตามความสูงต่ำของเนินทราย

“ฉันเคยคิดว่าภายในหนึ่งปีนี้ จะสามารถเปลี่ยนใจคุณพ่อได้เหมือน ลมที่เปลี่ยนเนินทรายพวกนั้น ฉันทำงานในบริษัทอย่างขยันขันแข็ง แล้วก็ พิสูจน์ตัวเองได้ว่าสามารถทำงานทุกอย่างได้ไม่แพ้ผู้ชาย ในขณะเดียวกัน ฉันก็ยังหวังว่าซิคซอลีลอาจเลิกล้มความตั้งใจที่จะทำลายรากะของเขาเอง ด้วย” อัสมิฮานทอดเสียงลง ก่อนจะถอนหายใจเฮือกใหญ่ “แต่สุดท้ายมัน ก็ไม่เกิดขึ้น ฉันไม่สามารถเปลี่ยนใครได้เลย ทั้งพ่อ ทั้งซิคซอลีล”

“การเปลี่ยนคนอื่นอาจไม่สำคัญเท่าเปลี่ยนตัวเองนะครับ”

“เธอจะให้ฉันเปลี่ยนใจไปรักเขานั้นหรือ”

“ซิคซอลีลอาจรักคุณจริง”

“ซิคซอลีลนะเธอ” อัสมิฮานหันไปขมวดคิ้วยองเขา “เธอพูดจริง เธอ”

ฮัซซานหัวเราะ “ผมพูดเพื่อให้คุณสบายใจ”

“ฉันนี่แหละ” เธอส่ายหน้า

“ไม่มีอะไรเปลี่ยนทัศนคติของผู้ชายอัชติฮารที่มีต่อผู้หญิงได้หรอกครับ”

“แต่เขาถึงกับยกเลิกฮาเร็มของเขาซะวันนะ มีผู้ชายร่ำรวยล้นฟ้าคนไหนบ้างที่บ้าพอจะทำอย่างนั้น”

“ตอนผมบอกว่า ‘เขาอาจรักคุณจริง’ คุณยังไม่เชื่อเลยนี่”

“ทำไม ฉันไม่ควรค่าแก่การเปลี่ยนใจของเขานั่นหรือ” เธอย้อนถามเขาอย่างท้าทาย

อัชซานยิ้ม ดวงตาเขาเป็นประกายระยิบระยับราวกับกำลังเยาะความข้อนแย้งในตัวเองของเธอ “ผมเชื่อว่าคุณคือเหตุผลที่คุ้มค่าแก่การเปลี่ยนใจผู้ชายทุกคนบนโลกนี้ และผมก็มั่นใจด้วยว่าชีคซอลิลฉลาดพอที่จะเปลี่ยนแปลงตัวเองเพื่อคุณ การมาของเราในวันนี้ได้พิสูจน์แล้วว่าเราทำได้ดีในระดับหนึ่ง เหลือแค่ให้คุณไปพบกับตาเองเท่านั้น”

“ฉันหวังว่าจะพบกับความเปลี่ยนแปลงนั้น”

อัชซานกระแอมเบาๆ “แต่ก็ยังมีอีกเรื่องที่ควรกังวล”

“หือ...” อัสมิฮานจ้องเขาอย่างเอาเป็นเอาตาย

ทนายหนุ่มหัวเราะ ก่อนจะเอียงตัวมากระซิบกับเธอเบาๆ เพื่อไม่ให้สารตีซึ่งเป็นคนของชีคซอลิลได้ยิน

“บางทีเขาอาจโง่งมกว่าลา”

“อัลลอฮ์...” หญิงสาวมองเขาอย่างตำหนิ “คุณนี่มันช่าง...ปากคออเรายจริงๆ”

“ผมแค่อยากให้คุณพอใจเอาไว้”

อัสมิฮานส่ายหน้า

“มองในแง่ดีสิ คุณยังมีเวลาเหลือนะ วันนี้มันไม่ใช่วันโลกาวินาศสักหน่อย”

“ยัง요”

อัชซานยกไหล่ “หลังจากชีคซอลิลพาชมฮาเร็มร้างของเขา คุณจะ

ยังมีเวลารอปาฏิหาริย์อีกหนึ่งเดือนจนกว่าจะถึงวันวิาวห์ หลังจากนั้นคุณจะมีเวลาอีกทั้งชีวิตที่จะจับผิดเขาเพื่อยกเลิกชีวิตคู่ที่คุณไม่ได้เลือกเองนี้หรือไม่ก็...”

“อะไร” อัสมิฮานร้องถามเมื่อเขาเสียบไป

ยัชซานยกไหล่ “ก็เพื่อทำให้ตัวคุณเองหันกลับมารักเขา”

อัสมิฮานมองผู้ช่วยหนุ่ม ก่อนจะถอนใจพร้อมกับส่ายหน้าอีกครั้ง จากนั้นก็ผินหน้ามองออกไปนอกหน้าต่าง สายตาของเธอจับจ้องไปที่เนินทรายไกลแสนไกล ระหว่างรอยต่อของผืนฟ้ากับท้องทะเลทราย เธอเห็นจุดเล็กๆ สองจุดเป็นตำหนิแต่งแต้มความงดงามของธรรมชาติ เธอไม่รู้ว่ามันเป็นอะไร เพราะมันไกลเกินกว่าสายตาคนปกติจะเห็นได้โดยไม่ใช้กล้องส่องทางไกล รู้เพียงว่ามันเป็นจุดสองจุดที่ทำให้ภาพทะเลทรายที่เหมือนๆ กันไปหมดตั้งแต่ออกจากสนามบินไม่น่าเบื่ออีกต่อไป

และเธอหวังว่านั่นอาจเป็นปาฏิหาริย์สำหรับเธอก็ได้

“อัล ชูรุก ออยล์ ัจันหรือ” ชายหนุ่มรูปร่างกำยำบนหลังอูฐตัวใหญ่พึมพำ ก่อนจะลดกล้องส่องทางไกลลง หลังจากแน่ใจแล้วว่าคาราวานรถโฟร์วีลกว่าสิบคันที่วิ่งอยู่บนถนนหลวง ห่างออกไปเกือบหนึ่งกิโลเมตรเป็นคนกลุ่มไหน

ใบหน้าราวกับรูปสลักหินอันงดงามพร่าไปด้วยเหงื่อที่ต้องแสงแดดอันร้อนแรงกลางทะเลทรายเป็นประกายระยิบ แสงระยิบระยับเหล่านั้นขับให้ผิวสีเข้มคล้ำมแดงของเขาดูขึงขัง ดวงตาสีเหล็กส่องประกายแข็งกร้าว คิ้วหนาขมวดมุ่น ริมฝีปากรูปกระจับแน่นแนบอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะเผยออกอีกครั้ง “ผู้พัน...รู้ไหมว่าในคาราวานนั้นมีอะไร” เขาหันไปถามชายรูปร่างกำยำอีกคนที่ขี่อูฐอยู่ข้างเคียงกัน

คนถูกเรียกว่าผู้พันดึงผ้าปิดหน้าลง เผยให้เห็นหนวดเคราที่ตัดแต่งอย่างดี อายุอานามราวห้าสิบ ดวงตาสีเหล็กคมวาว “นั่นเป็นคาราวาน

เจ้าสาวของช็อคชอลีลครับ”

“เจ้าสาวช็อค?” ชายหนุ่มทวนคำอย่างไม่เชื่อหูตัวเอง

“เธอคือลูกสาวของอับบาต บิน ฟารูก อัล ชูรูก ประธานบริษัท อัล ชูรูก ออยล์ ครับ” ผู้พันรายงาน “ดูท่าว่าช็อคชอลีลคงจะกลายเป็นประธานบริษัทคนต่อไปแน่แล้ว”

คิ้วหนาขมวดมุ่นอีกครั้ง เพราะบริษัทน้ำมันยักษ์ใหญ่ของอัสติฮาร นั้นเป็นธุรกิจของตระกูล อัล ชูรูก และก่อตั้งโดยผู้เป็นเสาหลักของตระกูลเอง การมีคนนอกไปกุมบังเหียนบริษัทใหญ่โตและมีรายได้ต่อปีมหาศาลเช่นนั้น จึงนับว่าเป็นเรื่องแปลกไม่น้อย

“ผมนึกว่าเป็นรือชดานเสียอีก เขาเป็นประธานกรรมการบริษัทไม่ใช่หรือ”

“รือชดานสละตำแหน่งไปเป็นปีแล้วครับ” อีกฝ่ายตอบ

“รือชดานนะหรือ” ชายหนุ่มถามย้ำอย่างนึกแปลกใจ เพราะไม่คิดว่าเพื่อนของเขาคนนี้จะยอมสละความฝันของตัวเองง่ายๆ

ระหว่างเขากับรือชดาน แม้จะไม่ได้มีความสนิทกันมากนักเพราะเคยเรียนอยู่ห้องเดียวกันสมัยมัธยม และเคยเจอกันแค่ไม่กี่ครั้งตอนหิ้วคู่มือไปจำเรียนที่อังกฤษ แต่เขาก็รู้สึกได้ว่าผู้ชายคนนั้นมุ่งมั่นที่จะก้าวขึ้นถึงจุดสูงสุดในบริษัท อัล ชูรูก ออยล์ เพียงใด

“รือชดานไม่สามารถทำตามเงื่อนไขของอับบาตได้ เขาแต่งงานกับผู้หญิงไทยและหันหลังให้ อัล ชูรูก ออยล์ อับบาตจึงต้องกลับมาเป็นประธานกรรมการอีกครั้ง แต่ตอนนี้เขากำลังกลายเป็นอดีตไปอีกคน เพราะช็อคชอลีลกำลังจะกลายมาเป็นอนาคตของ อัล ชูรูก ออยล์ แทนครับ”

“นี่ผมตกข่าวอะไรไปหรือเปล่านี้”

“การแสวงบุญด้วยการตระเวนรักษาคนไปทั่วทะเลทรายตลอดหนึ่งปีที่ผ่านมา คงทำให้ท่านห่างไกลจากโลกภายนอกพอดู”

คำพูดนั้นไม่ได้เกินเลยนัก เพราะเขาตระเวนไปทั่วทะเลทรายภายใน

ราชอาณาจักรอิตาลีตลอดหนึ่งปีที่ผ่านมาจริงๆ เพราะอยากจะใช้วิชาชีพที่ร่ำเรียนมารักษาคนเจ็บป่วยยากไร้ หากบิดาของเขาไม่เสียชีวิตลงเพราะถูกมือปืนที่ยิงหาตัวไม่ได้ลอบสังหารไปราวสองสามสัปดาห์ก่อน เขาก็คงยังท่องเที่ยวในดินแดนอันกว้างอยู่ ไม่ได้ถูกตามตัวกลับมาเป็นซิคผู้นำเผ่าลิสซาส ทำหน้าที่ปกครองเขตการปกครองที่สามของเมืองดุนยาเหมือนเช่นทุกวันนี้

“ลูกสาวของอับบาสา” ชายหนุ่มมึงมาพร้อมยกมือขึ้นลูบคางที่มีไรหนวดขึ้นหรือมเหรี้อย่างใช้ความคิด ภาพของเด็กสาวใบหน้าใสกระจ่างผุดขึ้นมาในหัวคำนึง ความน่ารักนั้นทำให้ริมฝีปากของเขายิ้มขึ้นอย่างไม่รู้ตัว

เขาเคยเจอลูกสาวของอับบาสราวสองสามครั้ง ตอนนั้นเขายังเป็นเด็กหนุ่มอยู่ ส่วนเธอคงอายุราวๆ สิบปีได้... น่าแปลกที่เมื่อมีคนพูดกระตุ้นให้เขาคิดถึงเธอ ใบหน้าเล็กๆ นั้นกลับผุดขึ้นมาในมโนสำนึกอย่างชัดเจนราวมายืนอยู่ตรงหน้า

นานเท่าไรแล้วนะที่ไม่ได้เจอเด็กคนนั้น ป่านนี้คงจะโตเป็นสาวสะพรั่งเหมือนที่เขากลายเป็นหนุ่มรูปร่างกำยำแล้วกระมัง เพราะไม่อย่างนั้นคงไม่ได้มาเป็นเจ้าสาวของซิคซอลีลหรอก

๑

รถไฟวิ่งลุล่วงความเร็วจนเมื่อเข้าสู่เขตเมือง แม้ดูยาจะไม่มี
ติกระพ้ำมากมายเหมือนในเมืองหลวงของราชอาณาจักรอัชติฮารอย่าง
อัลรีฟ แต่ก็เต็มไปด้วยตึกรามบ้านช่องที่ทันสมัย ถนนหนทางกว้างขวาง
ทำให้แม้จะมีรถจำนวนมากมายิ่งกันขยับไหวก็ไม่ได้ทำให้รถติด เธอจึงมา
ถึงป้อมปราการใหญ่ใจกลางเมืองได้อย่างรวดเร็ว

คฤหาสน์ของซีคซอสเป็นป้อมปราการเก่าที่ถูกดัดแปลงตกแต่งให้
แข็งแรงและทันสมัยขึ้น ความใหญ่โตมโหฬารและเก่าแก่ของประตูทางเข้า
ประกอบกับสถานการณ์ที่น่าอัศจรรย์นี้ ทำให้อัสมิฮานรู้สึกเหมือนตัวเองเป็น
ทาสสาวที่กำลังถูกส่งตัวเข้าไปกักขังอยู่ในฮาเร็มของพวกเจ้าเมืองในยุคกลาง
ความคิดนี้ยิ่งทำให้หัวใจของเธอเต้นรัวมากขึ้น เมื่อนึกถึงอิสรภาพที่กำลัง
ต้องโบกมือลา แม้ฮัซซานจะบอกว่าเธอยังเหลือเวลารอคอยปาฏิหาริย์อีก
หนึ่งเดือนก็ตาม

เมื่อรถผ่านประตูสูงเกือบสิบเมตรเข้าไป เธอก็เห็นลานกว้างรูป
สี่เหลี่ยม ล้อมรอบด้วยอาคารเก่าแก่ทั้งสามด้าน ด้านในสุดเป็นอาคาร

หลังใหญ่ ซึ่งน่าจะเป็นที่พำนักของซึคซอลลีล

รถของ อัล ชูรุก ออยล์ กว่าสิบคันจอดเรียงแถวหน้าอาคารหลังนั้น ฮัซซานลงจากรถแล้วอ้อมมาเปิดประตูให้ อัสมิฮานดึงผ้าคลุมหน้าขึ้นปิดบังใบหน้าตนเองจนเหลือแต่ลูกตาทายใต้แพขนตาบางอันสีเข้ม ก่อนจะลงจากรถแล้วเดินผ่านลานหน้าอาคารที่มีบ่อน้ำพุสามชั้นประดับอยู่ไปยังประตูไม้บานใหญ่ ซึ่งเป็นทางเข้าของอาคารเก่าแก่

ชายสวมชุดกันดูราสีขาวสะอาดและคลุมศีรษะด้วยผ้าโกตรายืนอยู่สามคน แต่เธอกลับไม่เห็นซึคซอลลีลมาคอยต้อนรับเธอ ทำให้อัสมิฮานอดนึกอย่างขุ่นเคืองใจไม่ได้ว่าทำไมสามีในอนาคตของเธอถึงไม่ยอมออกมาต้อนรับขับสู้ว่าที่ภรรยาเลย

“สงสัยต้องให้หมอบกราบเข้าไปถึงข้างในนั้นเหมือนพวกนางฮาเร็มมั้ง”

“อะไรนะครับ คุณอัสมิฮาน” ฮัซซานหันมาเอ่ยถาม

“เปล่า” หญิงสาวยกไหล่ “ไม่มีอะไร เราเข้าไปข้างในกันเถอะ ข้างนอกนี่ร้อนจริงๆ”

“อัสสะลามมู อะลัยกุม” ชายในชุดกันดูราคนหนึ่งเอ่ยขึ้น

“วะอะลัยกุมุสสะลาม” อัสมิฮานตอบสลามอย่างสุภาพ

“เชิญคุณอัสมิฮานข้างใน” เขาผายมือให้เธอ ก่อนจะเดินนำเข้าไปภายในอาคารเก่าแก่ซึ่งถูกตกแต่งอย่างงดงามตระการตาไปด้วยเครื่องเรือนทันสมัยราคาแพงระยับ

ความแตกต่างกันระหว่างภายนอกกับภายในอาคารทำให้เธอรู้สึกเหมือนเพิ่งเดินผ่านประตูหะลุมีติ ข้ามจากยุคกลางเข้ามาสู่ยุคปัจจุบัน เพราะภายในอาคารนี้ดูจะทันสมัยกว่ารูปร่างเหอะหะของป้อมปราการเก่าที่เห็นจากภายนอกราวกับพลิกฝ่ามือทีเดียว

กลุ่มชายในชุดกันดูราพาเธอกับฮัซซานไปที่ห้องใหญ่ห้องหนึ่ง ภายในนี้มีเครื่องอำนวยความสะดวกครบครัน เครื่องปรับอากาศก็เย็นฉ่ำจนทำให้

ความรู้สึกรุ่มร้อนในใจคลายลงไปได้มาก แต่ในขณะเดียวกันก็ทำให้รู้สึกเหนียวตัวขึ้นมาเช่นเดียวกัน

“ผมชื่ออาลี เป็นพ่อบ้านของที่นี่” ชายที่กล่าวต้อนรับเธอเมื่อครู่ซึ่งดูมีอายุมากกว่าใครเพื่อนเอ่ยขึ้น

หญิงสาวค้อมศีรษะเล็กน้อย ไม่ได้แนะนำตัวเองออกไปเพราะเขารู้อยู่แล้วว่าเธอเป็นใคร ไม่เช่นนั้นคงไม่พาเธอเข้ามาถึงภายในอาคารหลังนี้

“การเลื่อนไฟล์ตบินของสายการบินไม่ได้อยู่ในความคาดหมายของท่านซีค ตอนนี้ท่านจึงกำลังประชุมอยู่กับพวกข้าราชการตามกำหนดการประจำวัน” อาลีเอ่ยด้วยน้ำเสียงเป็นทางการราวกับเป็นโฆษกรัฐบาลที่พูดทางโทรทัศน์ เขายกนาฬิกาเรือนทองขึ้นมาดูเวลาก่อนจะเงยหน้าขึ้นยิ้มให้เธอ “อีกไม่เกินหนึ่งชั่วโมงท่านซีคจะมาพบคุณ ขอเชิญคุณอัสมิฮานพักผ่อนในห้องนี้ไปก่อน หากต้องการอะไรบอกพวกสาวใช้ได้เลยนะคะ”

หญิงสาวพยักหน้า ก่อนจะหลุดตัวลงนั่งอย่างสำรวมบนโซฟานุ่มน่าสบาย แม้จะอยากนอนเอกเขนกมากขนาดไหนก็ตาม

อาลียิ้มแล้วหันไปหาชายหนุ่มที่เดินทางมากับเธอซึ่งยืนสงบนิ่งอยู่ไม่ห่างออกไปนัก “คุณคงเป็นฮัชซาน”

“ครับ” เขาพยักหน้า

“ขอเชิญทางนี้ครับ” พ่อบ้านสูงวัยผายมือ

ฮัชซานค้อมศีรษะให้อย่างรู้ธรรมเนียมการแบ่งแยกส่วนชายและหญิง ก่อนจะหันมามิให้กำลังใจเธอแล้วเดินตามอาลีออกไปจากห้อง ทิ้งให้เธออยู่กับหญิงสาวแปลกหน้าสองคนในห้องอันกว้างใหญ่

“คุณอัสมิฮานต้องการอะไร เรียกใช้พวกเราได้เลยนะคะ”

หญิงสาวยิ้ม “ชื่ออะไรกันบ้างล่ะ”

“ฉันชื่อเกากับคะ” คนหนึ่งตอบ ก่อนจะผายมือไปยังเพื่อนสาว “ส่วนนี้บุรอนคะ”

อัสมิฮานพยักหน้า “เธอสองคนเคยเป็นนางฮาเร็มของซีคซอลิลหรือ

เปล่า”

“ไม่ค่ะ” บรูอนตอบ แล้วหันไปหัวเราะคิกคักกับเพื่อนสาว “พวกเราไม่สว่ยพอหรอกค่ะ”

หญิงสาวเลิกคิ้วด้วยความแปลกใจ เพราะเท่าที่เห็นทั้งสองคนก็ไม่ได้ขี้อวดอะไร แถมยังมีหน้าตาเกลี้ยงเกลา นัยน์ตาคมสวย ริมฝีปากหรือก็อวบอิมเ้ายวนใจทีเดียว

“พวกเราเป็นแค่สาวใช้ คอยรับใช้นางฮาเร็มค่ะ” เกากับบอก

อัสมิฮานพยักหน้ารับรู้ ก่อนจะเอ่ยถามเรื่องที่น่าสนใจว่า “จริงหรือที่ซิคชอลิลสั่งให้ยกเลิกฮาเร็มของเขา”

“จริงค่ะ” ทั้งคู่ตอบเป็นเสียงเดียวกัน ก่อนที่บรูอนจะเอ่ยขยายความขึ้น

“พวกเรายังแปลกใจเลยคะที่ท่านซิคบอกว่าจะยกเลิกฮาเร็มเมื่อปีที่แล้ว และอนุญาตให้สาวๆ ทุกคนขยับขยายหาที่อยู่ใหม่ พร้อมมอบเงินให้แต่ละคนไปจำนวนหนึ่ง ไม่ถึงครึ่งปี นางฮาเร็มก็ทยอยกันออกไปจนหมด”

“พอไปกันหมด ท่านซิคก็ให้ช่างมาปรับปรุงส่วนที่เป็นฮาเร็มเป็นการใหญ่ค่ะ” เกากับเสริม

“ปรับปรุงเป็นอะไรหรือ”

“เป็นที่พักของคุณอัสมิฮานคนเดียวค่ะ” บรูอนตอบ

หญิงสาวชะงัก รู้สึกอึดอัดอย่างบอกไม่ถูกที่ได้รู้ว่าต้องมาอยู่ลำพังในสถานที่ซึ่งเคยเป็นที่อยู่ของผู้หญิงสวยๆ น่ารักๆ...อะไรกันนะ ที่ทำให้ซิคชอลิลผู้ร่าเริงตัดสินใจเปลี่ยนได้ขนาดนั้น “รู้ไหมทำไม” เธอถาม

“เพราะคุณอัสมิฮานจะมาเป็นภรรยาท่านซิคไงคะ” เกากับตอบ

อัสมิฮานถอนใจ เพราะนั่นไม่ใช่คำตอบต่อข้อสงสัยที่มีอยู่ในใจของเธอ เห็นทีคำตอบว่าทำไมซิคชอลิลถึงได้ทุ่มทุนสร้างเพื่อเธอขนาดนี้ คงมีเพียงเขาเท่านั้นที่รู้

“งั้นพวกเธอมีอะไรก็ไปทำเถอะ” หญิงสาวโบกมือ

“งานของเราคือรับใช้คุณค่ะ ไม่มีอย่างอื่น”

“จั้นเหรอ” หญิงสาวเอ่ย ก่อนจะพยักหน้า “จั้นถ้าจะให้ช่วยพาฉันเดินชมรอบๆ สถานที่ที่เคยเป็นฮาเร็มนี่ล่ะ”

“ท่านชื่อบอกว่าท่านจะจัดการเรื่องนั้นเองค่ะ” บุรอนตอบ

อัสมิฮานทำปากเบี้ยว “อะไรๆ ก็ซัดซอลีล แล้วเขาอยู่ไหนกันล่ะ”

สองสาวรับใช้ได้แต่ยิ้มแห้งๆ แล้วมองหน้ากันอย่างจนปัญญา อัสมิฮานมองแล้วก็ได้แต่ถอนหายใจ ก่อนจะลุกจากที่แล้วเดินไปตรงหน้าต่างมองออกไปยังพื้นที่กว้างขวางของคฤหาสน์ แล้วได้แต่คิดคำนึงในใจว่า ซัดซอลีลกำลังทำอะไรอยู่กันแน่

ผู้ที่นั่งเป็นประธานอยู่ตรงหัวโต๊ะประชุมขนาดยี่สิบคนในห้องประชุมอันหรูหรา ประดับตกแต่งด้วยภาพเขียนชื่อดังและเครื่องลายครามจากตะวันออกไกลก็คือ ซัดซอลีล บิน มุฮัมหมัด บิน การ์ิม อัล ดุนยา เจ้าผู้ครองเมืองใหญ่เป็นอันดับสองรองจากอัลรีฟ เมืองหลวงแห่งราชอาณาจักรอัลดิฮารันนั่นเอง

ใบหน้าหล่อเหลาที่เคร่งเครียดของเขาดูน่าเกรงขามสำหรับผู้ได้บังคับบัญชา ทว่าเป็นที่เสนาห่อหญิงสาวที่ได้พบเห็นยิ่งนัก คิ้วหนาที่ขมวดมุ่นกับริมฝีปากที่เฝ้มสนิท รวมไปถึงปลายนิ้วชี้ที่ลูบไล้อยู่บนปลายจมูกโค้งสวย ทำให้รู้ว่าเขากำลังตัดสินใจบางอย่างที่สำคัญ หลายคนจึงมองเขาด้วยแวตาทระเวนกระวาย แต่สายตาอีกหลายคู่ก็เรียบเฉยราวกับไม่มีอะไรต่อความแข็งแกร่งในตัวดวงตาสีเหล็กนั้น

จนเมื่อนัยน์ตาสีเหล็กเป็นประกายกล้าขึ้น จึงค่อยมีคำพูดจากริมฝีปากน่าเกรงขามของเขาออกมาเป็นคำถาม “แสดงว่าที่ตรงนั้นมันน้ำมนต์ที่คาดว่าจะมากมายมหาศาลกว่าบ่อไหนๆ ในดุนยาอีกอย่างนั้นหรือ... มิสเตอร์แบล็คเก็ตต์”

ซีคหนุ่มหันไปถามตัวแทนจากบริษัท โอเชียน ออยล์ ซึ่งเป็นบริษัท

น้ำมันยักษ์ใหญ่ของอเมริกาที่ถูกว่าจ้างให้มาเป็นทีปรีชาด้านน้ำมันให้คุณยา เพราะคุณยายยังใหม่กับเรื่องน้ำมันมาก

“ข้อมูลจากการเจาะชั้นประเมนผล ทั้งขอบเขตที่แน่นอนของแหล่งและปริมาณการไหลของปิโตรเลียม ทำให้เราแน่ใจได้ว่ามีแหล่งกักเก็บน้ำมันอยู่ตรงนั้นในปริมาณมากครับ”

“ถ้าอย่างนั้นเราคงต้องเปิดโต๊ะเจรจากับพวกอิสซาช” ซิคซอลิลกล่าวเป็นเชิงสรุป

“เห็นทีจะยากครับ” ชายสูงวัยอีกคนเอ่ยขึ้น ใบหน้าคมล้ำที่ประดับด้วยหนวดเคราซึ่งตัดแต่งอย่างดีทำให้ดูคล้ายผู้ทรงคุณวุฒิที่สุดในที่ประชุม

“ทำไมหรือท่านซุบาอีย์” ซิคซอลิลหันไปหาทีปรีชาสูงสุดของเขาซึ่งนั่งอยู่ติดกัน

ซุบาอีย์ วัตฟีย์ เป็นข้าราชการรับใช้คุณยามาตั้งแต่สมัยบิดาของซิคมูฮัมหมัดยังเป็นเจ้าปกครองดินแดนแห่งนี้อยู่ ก่อนจะได้ขึ้นเป็นที่ปรีชาสูงสุดของซิคซอลิล หลังจากซิคหนุ่มขึ้นนั่งแทนเจ้าเมืองแทนบิดาผู้ล่วงลับ เพราะเป็นผู้ที่ชายหนุ่มไว้ใจ เนื่องจากเคยเป็นศิษย์อาจารย์กันมาก่อน

“พวกอิสซาชเป็นพวกรักถิ่นฐาน ไม่เหมือนชนเผ่าเร่ร่อนอื่นๆ ในอัชดิฮาร ทั้งยังหัวแข็งไม่ฟังคำสั่งใครทั้งนั้น นอกจากซิคของพวกเขาซึ่งมีสายเลือดสืบต่อกันมาหลายชั่วอายุคน เหมือนเช่นชาวคุณยาที่นับถือท่านซิค การจะบังคับให้พวกเขาย้ายออกไปนั้นอาจก่อให้เกิดเรื่องวุ่นวายขึ้นมาก็ได้นะครับ”

“พวกนั้นหัวรุนแรงอันหรือ” เดวิด แบล็คเก็ตต์ เอ่ยถามอย่างไม่เข้าใจ

“ก็ไม่เชิง” ซุบาอีย์โบกมือ “พวกอิสซาชเป็นชนเผ่าที่รักความสงบ พวกเขาจะสู้ก็ต่อเมื่อถูกรุกราน และจะต่อสู้อย่างเข้มแข็งล้มตายเลยทีเดียวนะ”

“นั่นมันเรื่องตั้งแต่โบราณโบราณแล้วนา ท่านซุบาอีย์” ทีปรีชาด้านความมั่นคงกล่าวแย้ง “พวกอิสซาชน่าจะอยู่กันอย่างสงบภายใต้การปกครองของเรามานานแล้ว และเขตการปกครองที่สามซึ่งพวกเขาปกครองกันอยู่

ก็อยู่ภายใต้การปกครองของสมาเมืองดุนยาตามรัฐธรรมนูญแห่งอัชดิฮาร อยู่แล้ว ผมว่าพวกเขาคงไม่กล้าทำอะไรที่เป็นการขัดต่อนโยบายสร้างความเจริญของเราหรอก”

“นั่นก็ใช่” ที่ปรึกษาสูงสุดพยักหน้าขำๆ “แต่แม้จะเป็นอย่างนั้น ตามรัฐธรรมนูญก็ให้สิทธิ์ขาดแก่แต่ละเมือง แต่ละเขตการปกครอง และแต่ละเผ่าอย่างเต็มที่ ไม่เว้นแม้แต่เรื่องการทหารที่ถึงแม้จะขึ้นตรงกับ กองทัพของราชอาณาจักรอัชดิฮาร แต่ก็มีแบ่งแยกกันบังคับบัญชาตาม แต่ละเผ่าอย่างชัดเจน การจะใช้อำนาจเกินขอบเขตก็อาจเกิดปัญหาขึ้นได้นะ”

“แล้วท่านจะกลัวอะไรเล่า ท่านซุบาอีย” นายพลคามาล ผู้บัญชาการ ทหารสูงสุดแห่งดุนยาร้องถามขึ้น “จริงอยู่ที่รัฐธรรมนูญของราชอาณาจักร อัชดิฮารแต่ละเขตการปกครองจะสามารถมีกองทัพเป็นของตนเอง แต่ ศักยภาพของกองทัพแห่งดุนยาก็เหนือกว่ากองทัพเล็กๆ ของพวกอิสลาม หลายขุม ถ้าเกิดมีการก่อความวุ่นวายขึ้นมา ผมนี้แหละที่จะรับอาสาปราบปรามพวกมันเอง”

ซุบาอียหัวเราะในลำคอเบาๆ “ท่านนายพลคงไม่เคยศึกษาประวัติศาสตร์”

“ประวัติศาสตร์นี้หรือ”

“ในสมัยก่อน ซิคอุมร์เจ้าแห่งแคว้นดุนยา ผู้รบเคียงบ่าเคียงไหล่ กับสุลต่านรีฟ ชะการียะฮ์ ปฐมกษัตริย์แห่งราชอาณาจักรอัชดิฮาร ได้นำ กองทัพอันเกรียงไกรเข้าล้อมเมืองอิสลาซอยู่นาน แต่ก็ไม่สามารถพิชิตได้ แม้พวกอิสลาซจะมีนักรบเพียงแค่มือถือเมื่อเทียบกับกองทัพของซิคอุมร์ ในที่สุดจึงต้องเปิดให้มีการเจรจากันขึ้น ซิคอุมร์สั่งให้แต่งตั้งทูตไปสู่ขอ ลูกสาวของซิคแห่งอิสลาซในสมัยนั้นมาเป็นภรรยาคนที่สี่ และยอมให้พวกเขา ตั้งรกรากอยู่ในเขตการปกครองที่สามนับตั้งแต่นั้น เมื่ออัชดิฮารเริ่มก่อตั้ง ราชอาณาจักรโดยสุลต่านรีฟ พวกเขาจึงกลายเป็นส่วนหนึ่งของเมืองดุนยา เพราะฉะนั้นพวกอิสลาซจึงถือว่าดินแดนที่พวกเขาอยู่นั้นคือดินแดนแห่ง

พันธสัญญาอันศักดิ์สิทธิ์ ที่ต้องปกป้องรักษาไว้ พวกเขาไม่ยอมแน่ หากจะมีใครไล่พวกเขาออกจากที่นั่น แม้แต่ท่านซิคซอลเองก็ตาม”

“โล่งใจหรือ” ประธานหนุ่มเอ่ยด้วยความแปลกใจ “ทำไมต้องไล่พวกเขาออก”

“คืออย่างนี้ครับ...ท่านซิค” เดวิด แบล็คเก็ตต์ กระแอมพร้อมตั้งท่าอธิบาย “เท่าที่ผู้เชี่ยวชาญของเราไปสำรวจมา บริเวณที่เราต้องการสร้างเป็นสถานทูตเจ้าน้ำมันและโรงกลั่นนั้นเป็นชุมชนใหญ่ของพวกเขา และใจกลางชุมชนนั้นก็เปรียบเสมือนหัวใจของเหล่าลียาซทุกคน นั่นคือป้อมปราการแห่งลียาซ ซึ่งเป็นที่อยู่ของเจ้าเมือง ทั้งเป็นที่ว่าการ และเป็นศูนย์รวมใจของพวกเขา คงจะเกิดการต่อต้านขึ้นอย่างรุนแรงแน่นอนหากเราต้องการให้พวกเขาอพยพออกและทุบทำลายป้อมปราการหลังนั้น”

“นั่นอาจก่อให้เกิดปัญหาใหญ่เหียวนะ” ซิคซอลเฝ้าคางอย่างครุ่นคิด

“ถ้าเราดำเนินแผนตามซิคอุมร์ในสมัยก่อน ส่งคนไปเจรจาเรื่องค่าตอบแทนจากรายได้น้ำมันที่สมเหตุสมผล และหาที่อยู่ให้พวกเขาใหม่ พวกเขาอาจยอมก็ได้แหละครับ” ที่ปรึกษาด้านการเงินและการคลังเสนอ

“ผมก็คิดอย่างนั้นแหละครับ” ผู้อำนวยการสำนักข่าวกรองกล่าวสนับสนุน “จากข้อมูลที่เรามี พวกเขาเพิ่งเปลี่ยนผู้นำเผ่า จากซิคอับดุลมุอิซมาเป็นซิคอัลมาญิดผู้บุตร และเท่าที่ผมเคยได้ยินมา ซิคคนใหม่นี้ก็เป็นคนหนุ่มหัวก้าวหน้าเสียด้วยนะครับ”

“เขาเป็นนักเรียนแพทย์จากอังกฤษ” ที่ปรึกษาด้านสาธารณสุขเอ่ยเสริม “หลังจากจบก็เข้ามาช่วยบิดาทำงานด้านสาธารณสุข เคยมาปรึกษาผมเรื่องการวางแผนปรับปรุงเปลี่ยนแปลงด้านสาธารณสุขให้ลียาซมากมายหลายโครงการ แต่แผนเหล่านั้นก็กลับถูกพวกคณะที่ปรึกษาคร่ำครึคัดค้าน ทำให้ต้องลาออกไปช่วงหนึ่ง หลังจากซิคอับดุลมุอิซเสียชีวิต ถึงได้กลับมารับตำแหน่งซิคแห่งลียาซแทนครับ”

“ซิคอัลมาญิดอาจต้องการเงินสักก้อนหนึ่งเพื่อไปพัฒนาเขตของตน

ตามแผนด้านสาธารณสุขของเขา” ที่ปรึกษาด้านการเงินและการคลังเอ่ยอย่างมั่นใจ “บางที่ส่วนแบ่งจากรายได้น้ำมันอาจจูงใจให้เขาตัดสินใจได้”

ซูบาอีหนึ่งคิด ก่อนจะเอ่ยถาม “ถ้าทุกคนเห็นว่าการเจรจาเรื่องรายได้จากน้ำมันจะสามารถจูงใจชีคอัลมาญิดได้ แล้วใครล่ะจะเป็นผู้เดินทางไปเจรจาครั้งนี้”

“ผมมองไม่เห็นใครนอกจากท่าน” ชีคหนุ่มตอบ “ท่านซูบาอีเองก็สนิทสนมกับท่านมายึด ที่ปรึกษาสูงสุดของพวกอิลาซไม่ใช่หรือ”

ริมฝีปากภายใต้หนวดเคราที่ตัดแต่งอย่างดียิ่งขึ้นเล็กน้อย ก่อนเจ้าตัวจะค้อมศีรษะลง “ถ้าเป็นความประสงค์ของท่านชีค ผมเห็นจะขัดไม่ได้”

ชีคชอสิลพยักหน้าช้าๆ “นอกจากท่านก็ไม่มีใครอีกแล้วที่ผมจะสามารถวางใจได้”

“ผมจะทำเรื่องนี้ให้ดีที่สุด”

“จันทิ” ชีคหนุ่มพยักหน้าอย่างพึงพอใจ เหลือบมองนาฬิกาบนผนังชั่วคราวที่หนึ่ง ซึ่งก็เพียงพอจะทำให้รู้ว่าการประชุมล่วงเลยเวลามากแล้ว และนั่นอาจทำให้ใครคนหนึ่งไม่พอใจขึ้นมาก็ได้

“เออละ ถ้าไม่มีอะไรแล้ว ผมขอปิดประชุมเลยก็แล้วกัน”

สิ้นเสียงของประมุขแห่งดูญา ทุกคนในที่ประชุมต่างก็ลุกขึ้นแล้ว ค้อมศีรษะคำนับ ชีคชอสิลพยักหน้ารับ ก่อนจะลุกขึ้นแล้วเดินออกจากห้องประชุมโดยมีซูบาอีเดินตามมาติดๆ

“ท่านกลับไปพักผ่อนแล้วเตรียมตัวเดินทางไปลิซาเกอะ ไม่ต้องตามผมไปถึงฝ่ายในหรอก” ชีคหนุ่มเอ่ยโดยไม่หันไปมอง

“ท่านชีคคงจะรีบไปต้อนรับว่าที่ภรรยาใช่ไหม”

“รู้ใจผมเสมอนะ ท่านซูบาอี” ชายหนุ่มยกมุมปากขึ้นเล็กน้อย “ป่านนี้เธอคงมาถึงแล้ว ผมไม่อยากให้เธอรอนาน”

“ท่านชีคคิดดีแล้วหรือ”

คำถามนั้นทำให้เขาซงักจนต้องหันไปมอง “แนนอนลิ ทำไมละ”

“ไม่มีอะไรครับ” ชูบาอียี้อ้อมศีรษะ “ผมเพียงอยากให้เห็นใจ เพราะเห็นท่านซิคทำทุกอย่างเพื่อเธอ แม้กระทั่งยกเลิกฮาเร็มที่ใช้พักผ่อนหลังจากการทำงานอย่างหนักหน่วงมาตลอดทั้งวัน ผมไม่แน่ใจว่าเป็นการลงทุนที่คุ้มค่าหรือไม่”

“ผมคิดว่าคุ้มค่านะ” ซิคหนุ่มหัวเราะในลำคอเบาๆ “แล้วผมคิดว่าตัวเองแก่เกินไปสำหรับเรื่องพวกนั้นแล้ว”

“สามสิบห้าหรือครับ”

ซิคซอสิลหัวเราะลั่น “อย่าเพิ่งเข้าใจผิด ผมไม่ได้หมายถึงหมดสมรรถภาพแต่อย่างใด ผมยังแข็งแรงดี และมีความต้องการทางเพศอย่างเต็มเปี่ยมเหมือนเคย”

“แล้วท่านหมายความว่าอะไรล่ะครับ”

“ผมอยากสร้างครอบครัว” ซิคหนุ่มเอ่ยตอบด้วยน้ำเสียงจริงจัง “นางฮาเร็มพวกนั้นเกินความจำเป็นสำหรับผม”

“เกินความจำเป็น?”

ชายหนุ่มยิ้ม ก่อนจะเดินไปที่ระเบียงแล้ววางมือทั้งสองบนราวกันล่ายตาทอดจับไปยังทะเลทรายที่อยู่ไกลลิบ “ท่านจำฮัยบัตได้ไหม”

ชูบาอียี้อำทำครุ่นคิด แต่แล้วก็ส่ายหน้าอย่างจำนใจ

“ผมก็จำไม่ได้” เขายิ้ม พอหันไปมองหน้าเหลอหลาของที่ปรึกษาคู่กายแล้วก็อดขำไม่ได้ “ผมพบเธอราวสองเดือนก่อนในฮาเร็ม ก่อนที่ผมกับอับบาสะจะพูดคุยเรื่องการแต่งงานระหว่างผมกับลูกสาวของเขาไม่กี่วัน”

“อ้อ นางฮาเร็ม”

ชูบาอียี้อยู่เหมือนนึกได้ แต่ซิคซอสิลแน่ใจว่าที่ปรึกษาของเขาคงนึกไม่ออกจริงๆ หรือว่าฮัยบัตหน้าตาเป็นอย่างไร อายุเท่าไร และมาจากไหน แม้จะเป็นผู้คัดสรรหญิงคนนั้นมาเองก็ตาม

“แล้วฮัยบัตเกี่ยวข้องกับเรื่องที่เรากำลังคุยกันหรือครับ”

ชีคซอลีลอมยิ้ม เพียงนึกไปถึงท่าทางไร้เดียงสาของหญิงสาวคนนั้น ร่างกายของเขาก็รู้มึนร้อนขึ้นมาอย่างประหลาด

“เธอมาอยู่ในฮาเร็มได้สองปีแล้ว แต่เธอกลับได้ปรนนิบัติผมเพียงแค่ครั้งเดียวในคืนนั้น”

“นั่นเป็นสิ่งที่เธอเลือก” ซุบาอีย์กล่าว “เธอสมควรใจมาเพื่อครอบครอง และเธอกับครอบครองก็ได้คำตอบแทนที่คุ้มค่าไปแล้ว”

“เธอยังเด็ก คงไม่รู้ว่าต้องเจอกับอะไร หรือไม่...” ชีคซอลีลถอนใจ เมื่อนึกไปถึงแวตาศร้าวของฮัยบัต “คนที่สมควรใจอาจไม่ใช่ตัวเธอ”

“ท่านคงคิดว่าเธอถูกบังคับจากพ่อแม่”

“เราไม่อาจรู้ได้หรอก จริงไหม” ชีคหนุ่มเอ่ย

“แต่ถึงอย่างงั้นก็เถอะ ผมไม่เห็นว่าจะต้องเจอกับอะไรเลวร้าย หากเข้ามาเป็นนางฮาเร็ม นอกจากเงินทองและความสุข”

“ความสุขของผมคนเดียวนะสิ” ชีคซอลีลแย้ง “เธอมีความสุขร่วมกับผมวันเดียว แต่กลับต้องเจอความอ้างว้างถึงสองปี”

“ก็แค่ผู้หญิงคนหนึ่ง” ซุบาอีย์เอ่ย

ชีคซอลีลหลับตาลงพร้อมกับหัวเราะในลำคอ การพูดเรื่องสิทธิสตรีกับผู้ชายอัชชีฮารคงเหมือนการจับเด็กผู้ชายสักคนมาฟังเรื่องธรณีวิทยาและธรณีฟิสิกส์ แล้วให้พวกเขาชี้ว่าตรงไหนควรจะมึนน้ำมัน

“ผมเคยคิดว่าจะทำแค่ลดจำนวนนางฮาเร็มให้เหลือสักหนึ่งในสาม หรืออาจมีแค่สี่ตามบทบัญญัติทางศาสนา แต่เมื่ออับบาสมาคู่กับผมเรื่องลูกสาวเขา ผมก็คิดว่ามันคงถึงเวลาแล้วที่จะปิดฮาเร็ม ซึ่งไม่เคยขาดผู้หญิงมานับพันปีลงเสียที”

“ลูกสาวของอับบาสนะหรือครับที่เปลี่ยนแปลงทุกอย่าง”

“ใช่” ชีคซอลีลพยักหน้า “ท่านคงไม่เคยเห็นเธอ”

“ไม่ครับ”

“นั่นสินะ” ชายหนุ่มหัวเราะในลำคออีกครั้ง “ทุกครั้งที่ผมเดินทางไป

อัลริฟ ท่านต้องเป็นคนทำหน้าที่ต่างๆ ที่นั่นแทนผม ก็เลยไปไหนไม่ได้ จึงไม่มีโอกาสได้เห็นลูกสาวของอับบาส”

“ครับ” ซุบาอีย์น้อมรับ “เธอมีค่าเท่ากับผู้หญิงเป็นร้อยคนเชียวหรือครับ”

“ไม่เท่าหรอก” ซิคซอลิลหัวเราะ เฟ่งมองไปยังปุยเมฆที่ก่อตัวเป็นรูปร่างคล้ายหญิงสาวผู้ฉลาดเฉลียวอย่างอารมณ์ดี “แต่เธอมีค่ามากกว่า”

“มากกว่าร้อยเลยหรือครับ” ซุบาอีย์เลิกคิ้ว

“ใช่...อาจจะมากกว่าผู้หญิงทุกคน” เขายิ้มละไม “เธอทั้งสวย ฉลาด และทำงานเก่ง นี่ละผู้หญิงที่ผมตามหามานาน”

“ทำงาน?” สีหน้าของที่ปรึกษาดูตื่นตะลึง

“ผมยังไม่ได้บอกใช่ไหมว่าลูกสาวของอับบาสเป็นรองประธานกรรมการของ อัล ซุรุก ออยล์” ซิคซอลิลเอ่ยด้วยความรู้สึกภาคภูมิใจนิดๆ ทั้งที่เขากับเธอก็ยังไม่ได้เป็นอะไรกัน

“อัลลอฮ์...”

“เธอเรียนจบจากอังกฤษ ไม่ธรรมดาเลยใช่ไหม”

“อับบาสเป็นคนแปลก” ซุบาอีย์เอ่ยอย่างไม่เข้าใจ

“ผมก็ว่าแปลก” ซิคซอลิลเอ่ยสนับสนุน แต่คำว่าแปลกในความคิดเขาคงเป็นคนละอย่างกับของที่ปรึกษาสูงสุด “อับบาสให้การศึกษแก่ลูกสาวคนเดียวของเขาอย่างเต็มที่ ราวกับจะให้มาสืบทอดตำแหน่งของตน แต่ก็ยังตั้งข้อแม้เรื่องคนที่จะมาสืบทอดตำแหน่งประธานกรรมการบริษัทต่อจากเขาว่า คนที่จะครอบครองตำแหน่งนั้นได้จะต้องแต่งงานกับลูกสาวของเขาเท่านั้น ผมรู้ว่าเขาหมายมั่นปั้นมือจะให้ลูกชายบุญธรรมของเขาได้ตำแหน่งนั้นไป จะได้ช่วยดูแลลูกสาวคนเดียวของเขาได้ แต่ทุกอย่างก็ไม่เป็นอย่างที่เขาคิด”

“เกิดอะไรขึ้นหรือครับ”

“เมื่อปีที่แล้ว ลูกชายบุญธรรมของเขาเลือกเส้นทางเดินของตัวเอง

และหันหลังให้ อัล ชูรุก ออยล์”

“นั่นก็แปลกอีกคน ทั้งความมั่งคั่งและผู้หญิงดีๆ ไป ดูเหมือนตระกูล อัล ชูรุก จะมีแต่คนแปลกๆ”

“ก็จริง” ชิคซอลิลหัวเราะ “หลังจากนั้น อับบาสมายพบผมและพูดคุยถึงเรื่องแต่งงาน จากการพูดคุยกัน ผมรู้ได้ทันทีว่าลูกสาวของอับบาส จะไม่มีสิทธิ์ก้าวขึ้นไปสู่ตำแหน่งอันสูงสุดของบริษัทได้อย่างแน่นอน แม้ อับบาสจะให้โอกาสต่างๆ แก่ลูกสาว ทั้งด้านการเรียนและการทำงาน แต่กลับไม่ให้ค่าพอที่จะให้เธอคว้าตำแหน่งสูงสุดของบริษัทได้”

“เป็นคนที่มีความขัดแย้งในตัวเองมาก”

“บางทีเขาอาจรักลูกสาวคนนี้อีก นั่นทำให้ผมคิดว่าเธอมีค่ามากเกินไปที่จะปล่อยให้ไป”

ซูบาอีหนึ่งงันไป เห็นได้ชัดว่าเขาเป็นคนหัวเก่าที่ยึดมั่นจารีตอย่างเหนียวแน่น

“นอกจากความสวย เก่ง และฉลาดแล้ว ยังมีอีกสิ่งหนึ่งที่ผมรู้สึกชมชอบในตัวเธอ”

“อะไรหรือครับ”

ชิคซอลิลหัวเราะเมื่อได้ฟังคำถาม และนึกถึงสายตากมเข้มของอัลสมิฮานที่มองเขา “ดูเหมือนเธอจะเกลียดผม”

“เกลียด?” ซูบาอีขมวดคิ้วุ่นด้วยความสงสัย

“ผมไม่เคยถูกผู้หญิงคนไหนมองด้วยสายตาแบบนั้นมาก่อน มันทำให้ผมรู้สึกว่าคุณคือคนพิเศษ”

“แล้วมันจะดีหรือครับ ถ้าเธอเกลียดท่าน”

เขาหัวเราะในลำคอเบาๆ “ลืมไปแล้วหรือ ผมชอบแข่งขี่ม้าพยด”

ที่ปรึกษาคนสนิทหะงักไปครู่หนึ่ง ก่อนจะเผยยิ้มออกมา “แถมได้แชมป์การแข่งขันขี่ม้าพยดทุกปีด้วย”

“นั่นมันสิบปีมาแล้วนะ”

“ผมจำได้ คุณพ่อของท่านซิคโกรธมากที่รู้ว่าท่านซิคแอบไปแข่ง ถึงขนาดจะให้ยกเลิกประเพณีแข่งที่ม้าพยศที่สืบทอดมาตั้งพันปีของเมืองเสีย หากท่านซิคยังไม่เลิกปลอมตัวออกไปแข่งกับพวกมืออาชีพพวกนั้น”

“ผมเลยถูกขอร้องจากพวกกรรมการจัดการแข่งขันให้เลิกทำแบบนั้นเสีย” เขาหัวเราะผืนๆ ด้วยความรู้สึกเสียดาย เพราะยังนึกถึงการแข่งขันอันสนุกและน่าตื่นเต้นแบบนั้นอยู่บ้างเป็นบางครั้ง ก่อนจะตบรวระเบียงรวกับปิดฉากการสนทนากลายๆ “เออละ เห็นที่ผมคงจะต้องไปแล้ว หวังว่าท่านคงจะทำงานลุล่วงนะ”

“ไม่ต้องเป็นห่วงครับ ผมจะจัดการให้เรียบร้อย” ชูบาอียรับคำ

ซิคซอลลิพยักหน้า ก่อนจะหันหลังให้ที่ปรึกษาสูงวัยแล้วเดินตรงไปยังฝ่ายในของป้อมปราการแห่งดุนยา ที่ซึ่งว่าที่เจ้าสาวของเขาคงกำลังคอยที่จะได้เห็นความจริงใจของเขาแล้ว

๒

อัลสมิฮานรู้สึกลงใจหนักมากขึ้นทุกทีที่เฝ้านามองนาฟิกา ไม่เข้าใจตัวเองเหมือนกันว่าทำไมต้องมานั่งแกรวรอผู้ชายอยู่แต่ในห้องเช่นนี้ ทั้งที่ผู้ชายคนนั้นทำเหมือนไม่เห็นความสำคัญของเธอเลยสักนิด เพราะไม่เพียงไม่มาต้อนรับเธอ ยังปล่อยให้เธอรออย่างไม่รู้ว่าจะมาเมื่อไรอีกต่างหาก

ซิคซอลีลทำเหมือนเธอไม่มีตัวตน ทำราวกับเธอคือนางฮาเร็มคนใหม่ที่ต้องรอเข้าถวายตัว

ใช้สิ...คนที่เคยมีฮาเร็มเป็นของตัวเองก็คงคิดว่าผู้หญิงไม่มีค่าเทียบเท่ากับงาน หรือแม้กระทั่งสิ่งอื่นๆ ที่ต้องทำในชีวิตประจำวันกระมัง

เมื่อเสียงจากนาฟิกาเรื้อนใหญ่ดังกังวานขึ้น ความหงุดหงิดของอัลสมิฮานก็มาถึงขีดสุด เพราะมันหมายความว่าเธอนั่งรอซิคซอลีลอยู่ในห้องนี้ครบสองชั่วโมงแล้ว จึงตัดสินใจหยิบโทรศัพท์ที่ขึ้นมาจากกระเป๋าสะพาย แล้วกดหมายเลขผู้ชายของเธอทันที

“ครับ คุณอัล...” ปลายสายตอบรับด้วยเสียงสุภาพ แต่เธอไม่รอให้เขาพูดจบ

“ฮัซซาน ฉันจะกลับแล้ว จัดการเรื่องรถไปสนามบินกับตัวเครื่องบินให้ฉันที”

เมื่อได้ยินคำพูดของเธอ สาวใช้ทั้งสองก็เบิกตาโพลงแล้วหันมองหน้ากันเล็กน้อย แต่ก็ไม่มีใครกล้าจะพูดอะไรออกมา เพราะเธอมีท่าทางโกรธจัดอย่างเห็นได้ชัด

“แต่เราเพิ่งมาถึงนะครับ” ฮัซซานหัวงมาตามสาย

“เราไม่ได้เพิ่งมาถึง ฮัซซาน” เธอบอกอย่างฉุนเฉียว “เรามาถึงตั้งสองชั่วโมงแล้วต่างหาก”

“แต่...”

“สองชั่วโมง” อัสมิฮานย้ำ “จนปานนี้ซิคซอลก็ยังไม่โผล่หัวมาเลย”

ถ้อยคำที่แสดงความกราดเกรี้ยวทำให้ปลายสายเสียวไป แม้กระทั่งคนที่นั่งกระสับกระส่ายอยู่ตรงหน้าเธอก็พลอยอีกอักไปด้วย ก่อนที่ฮัซซานจะเอ่ยออกมาอย่างยอมจำนนในที่สุด

“ก็ได้ครับ ผมจะรีบจัดการให้”

“ดี” อัสมิฮานบอกแล้วกดวางสายไป ก่อนจะเก็บโทรศัพท์ใส่กระเป๋าสะพาย จากนั้นก็ลุกขึ้นท่ามกลางความงุนงงของคนรับใช้สาวทั้งสองที่ได้ยินบทสนทนาตลอด

อัสมิฮานเดินตรงไปยังประตู แต่เพียงไม่กี่ก้าวก็ต้องชะงัก เพราะสาวใช้ทั้งสองตัดสินใจวิ่งถลันเข้ามาขวางไว้ พร้อมกางแขนออกเป็นกำแพงมนุษย์

“คุณคะ อย่าเพิ่งไปเลยคะ รอพบท่านซิคก่อนเถอะ” บูรอนอ่อนหวาน

“ไม่” เธอคำราม “หลีกไป”

“ไม่ค่ะ ถ้าคุณไป พวกเราเดือดร้อนแน่เลย” เกากับเสริม

ถึงแม้จะสงสารคนทั้งคู่ แต่อัสมิฮานก็เหลืออดกับพฤติกรรมของซิคซอลเกินกว่าจะใสใจ จริงอยู่ที่เธอไม่ได้ยินดีจะมาที่นี้ตั้งแต่แรกแล้ว แต่ถึงกระนั้นเธอก็ไม่คาดคิดว่าจะได้รับการต้อนรับจากเจ้าของบ้านที่ขึ้นชื่อว่า

กำลังจะมาเป็นสามีของเธออย่างหมางเหมินเช่นนี้ ยิ่งคิดก็ยิ่งทำให้อารมณ์ของเธอพุ่งม้ามมากขึ้น อัสมิฮานแยกเขี้ยว ก่อนจะใช้สองมือดันร่างสาวให้ทั้งสองไปให้พ้นทาง

ทั้งสามคนยื้อยุดกันอยู่พักใหญ่ ก่อนที่จะเป็นสาวใช้ที่พ่ายแพ้แรงอารมณ์ของอัสมิฮาน ทั้งคู่ถูกเหวี่ยงไปคนละทาง เปิดโอกาสให้เธอเดินตรงไปที่ประตูแล้วกระชากเปิดออก

ทว่า... แทนที่จะก้าวออกไปได้ทันทีอย่างที่ตั้งใจเอาไว้ อัสมิฮานกลับต้องชะงักเมื่อเห็นว่าหลังบานประตูไม้แกะสลักอย่างงดงามนี้ ร่างสูงใหญ่ของซีคซอลลียืนขวางกั้นอยู่จนเกือบไม่เหลือช่องว่างให้เธอเล็ดลอดออกไปได้ รูปร่างใหญ่โตของเขาทำเอาเธอถึงกับผงะ และต้องก้าวถอยหลังมาสองก้าวเพื่อที่จะได้งยหน้ามองใบหน้าคมเข้มของเขาได้ถนัดตา

ซีคซอลลีอยู่ในชุดกันดูราสีขาวสะอาด คลุมศีรษะด้วยผ้าโกศราไบหน้าเข็มคล้ายเสริมด้วยหนวดงามราวกับใช้ปลายพู่กันตัววัด และเคราที่ตัดแต่งอย่างดีทำให้เขาดูน่าเกรงขามขึ้นไม่น้อยเมื่อพิศมองในระยะใกล้เช่นนี้

“อัสสะลามมู อะลัยกุม” เขากล่าวสลามพร้อมค้อมศีรษะเล็กน้อย

น้ำเสียงและความสุภาพของเขาทำให้อัสมิฮานชะงักไปครู่ใหญ่ ก่อนจะสะดุ้งอย่างนึกขึ้นได้ว่าเผลอมองสำรวจเขานานเกินงาม จึงค้อมศีรษะลงแล้วตอบสลาม “วะอะลัยกุมุสสะลาม”

“ผมขอภัยที่ทำให้คุณต้องรอ การดีเลย์ของสายการบินและตารางงานที่ถูกกำหนดไว้แล้วทำให้ผมไม่มีทางเลือกมากนัก” ซีคหนุ่มค้อมศีรษะอีกครั้ง ก่อนจะยัดตัวขึ้นแล้วยิ้มให้เธอราวกับว่าทำแค่นั้นก็สามารถลบล้างความผิดทั้งปวงไปได้

“ไม่เคยนึกโทษตัวเองเลยจ้ะนี่สิ” หญิงสาวคิดในใจ พร้อมเบือนหน้ามินตึงไปทางอื่นโดยไม่พูดอะไร

“คุณพร้อมจะเดินชมเรือนหอของเราหรือยัง”

“ความพร้อมของฉันมันถูกเผาไหม้ไประหว่างรอคุณตั้งสองชั่วโมงมาแล้วค่ะ”

เขาหัวเราะ เสียงใสที่เขย่าหัวใจเธอจนลั่น อดไม่ได้ที่จะเหลียวมอง แล้วคือนเขาให้วงใหญ่

“ผมหวังว่าคงยังมีเก้าอี้หลงเหลืออยู่บ้าง และหวังว่ามันจะติดไฟลุกโชนขึ้นมาอีก หากเราเริ่มเดินไปเรื่อยๆ”

‘ไม่...ฉันจะกลับอัลริฟ’ อัสมิฮานเพียงแค่วัดใจ บางอย่างบนใบหน้าตรงตามที่ย่อหยิ่งตรงหน้าทำให้เธอพูดไม่ออก อาจเป็นดวงตาแพรวพราวหรือรอยยิ้มที่เต็มไปด้วยประกายเสน่ห์ระยิบระยับนั้นก็ได้

“เชิญครับ” ซิคหนุ่มผายมือ

แม้ภาวะอารมณ์จะสั่งการสมองให้ต่อต้านเขา เพราะต้องการสั่งสอนคนโอหังอย่างเขาให้รู้สำนึกเสียบ้างว่าเธอไม่ใช่ผู้หญิงที่จะยอมศิโรราบต่อเขาได้ง่ายๆ เหมือนพวกนางฮาเร็มทั้งหลายของเขา ทว่าร่างกายกลับไม่ทำตามคำสั่งสมองสั่ง สองเท้ากลับก้าวตามคำเชื้อเชิญอย่างสุภาพของเขาไปโดยง่าย ดูเหมือนเขาจะมีพลังบางอย่างที่สามารถโน้มน้าวจิตใจผู้หญิงได้จริงๆ

อัสมิฮานกุมมือตรงท้องน้อยที่ปั่นป่วนระหว่างเดินเคียงคู่ไปกับเขา มองเขาเดินไปตามทางเดินด้วยความมั่นใจ ท่วงท่าสุขุมเหมือนจะไม่ทุกข์ร้อนใดๆ ต่อความผิดของตัวเอง ท่าทางของเขาดูอาจ สองมือไขว้หลังออกผายไหล่ผึ่งสมกับเป็นบุรุษเพศที่กล้าแกร่ง เป็นผู้นำแห่งเมืองที่ถูกขนานนามว่ามั่งคั่งไม่เป็นสองรองเมืองไหนๆ ในราชอาณาจักรอัซดิฮาร

หน้าซ้ำใบหน้าของเขายังคมคายและเต็มไปด้วยเสน่ห์ชวนมองอีกต่างหาก

มิน่าล่ะ ผู้หญิงมากมายถึงยอมพลีกายให้เขา แม้จะเป็นแค่เศษเสี้ยวหนึ่งของความต้องการอันมากล้นของเขาก็ตาม

“ห้องที่คุณพักผ่อนอยู่เมื่อครู่ เดิมทีเป็นห้องนอนของผม”

“แล้วตอนนี้ล่ะคะ”

“สัปดาห์นี้นั้นจะเป็นห้องนอนของคุณชั่วคราว”

“ชั่วคราว?” อัสมิฮานทวนคำด้วยความสงสัย

“หลังจากผ่านพิธีวิวาห์ตามหลักศาสนา ห้องที่คุณใช้พักผ่อนเมื่อครูก็จะกลายเป็นห้องหอของ...เรา”

หญิงสาวชะงักเมื่อเขาเน้นคำสุดท้ายหนักแน่นพร้อมส่งยิ้มหวานหวานให้เธอ ใบหน้าของเธอร้อนวูบวาบเมื่อสายตาระทบกับประกายแวววาวในดวงตาของเขา ท้องไส้ปั่นป่วนขึ้นมาพร้อมกับทะเลคลื่น หัวใจเต้นรัวแรง ผิวกายสลับร้อนสลับหนาวขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก ไม่รู้ว่าเป็นเพราะคำพูดที่เติมเปี่ยมไปด้วยแรงปรารถนาของเขา หรือเป็นเพราะรอยยิ้มอันงดงามที่ประดับอยู่บนใบหน้าหล่อเหลานั้นกันแน่

อัสมิฮานพยายามเก็บอาการ ควบคุมตัวเองให้หนึ่งที่สุดด้วยการบีบมือตัวเองแน่น เธอจะไม่ยอมตกเป็นเบี้ยล่างของเขาเด็ดขาด “ฉันมีคำถามมากมายอยากถามคุณ” เธอกัดฟันเอ่ย

“เอาไว้ตอนกินอาหารกันดีไหม ผมสัญญาว่าจะตอบคุณทุกคำถามระหว่างที่เราสำราญไปกับรสชาติอาหาร และบรรยากาศของสถานที่ซึ่งผมจัดเตรียมเอาไว้สำหรับมือแรกของเรา” ชีคซอลิสเอ่ยด้วยน้ำเสียงนุ่ม ก่อนจะหยุดที่หน้าประตูไม้บานใหญ่ “ตอนนี้ผมมีอะไรจะให้คุณดูเยอะแยะไปหมด”

หญิงสาวยิ้มนิ่ง มองเขาที่หันไปเปิดประตูโดยใช้สองมือผลักบานประตูไม้แกะสลักหนาหนักทั้งสองบานออกกว้าง ก่อนจะหันมาควงแขนเธอแล้วผายมือเชื้อเชิญเธอให้เดินเข้าไป

อัสมิฮานก้าวตามไปอย่างกว้างขวางกับท่วงท่าแสนเชื่องที่ถูกราชสีห์ชักชวนสู่ถ้ำอันมืดมิด แต่วินาทีที่เท้าเล็กๆ ของเธอเหยียบย่างลงบนพื้นกระเบื้องหินอ่อนข้างใน ดวงตาของเธอก็ต้องเบิกกว้างอย่างตะลึงพรึงเพริดไปกับความวิจิตรตระการตาของห้องโถงใหญ่ ที่ไม่คิดว่าจะมีอยู่จริงในป้อมปราการแบบโบราณหลังนี้

ห้องโถงนี้ใหญ่ราวครึ่งหนึ่งของสนามฟุตบอลได้ มันเป็นทรงกลม อยู่ใต้หลังคาโดมที่ตกแต่งประดับประดาด้วยสีทองอร่ามและลวดลายทรงเรขาคณิตอันวิจิตร มีเสาหินขนาดใหญ่รองรับหลังคาโค้งขนาดมหึมาหลายต้น เหนือช่องว่างระหว่างเสาหินเหล่านั้นมีช่องแสงกรุกระจกโดยรอบ เพื่อให้แสงจากภายนอกสาดส่องเข้ามาสร้างความสว่างไสวให้แก่ห้อง กลางห้องมีสระน้ำใหญ่ที่ประดับด้วยน้ำพุสามชั้น พื้นปูด้วยหินอ่อนเงางาม มีเพียงทางเดินรอบๆ ห้องเท่านั้นที่ปูด้วยพรมเปอร์เซียนุ่มเท้า ดูราวกับภาพวาดลานเซราลีโอของ ชอง-เลอง เซอโรม ศิลปินชาวฝรั่งเศสที่ลือถึงสวรรค์บนดินของผู้ชายในดินแดนอาหรับก็ไม่ปาน

ความงดงามนั้นทำให้อัสมิฮานอดวาดภาพสวามมากมาย นุ่งน้อยห่มน้อยและเปลื้องผ้า เรียงรายระเกะระกะอยู่ในห้องนี้เหมือนในภาพขึ้นมาไม่ได้เลยทีเดียว

“เมื่อก่อนคุณคงมีความสุขมากในห้องนี้” อัสมิฮานเอ่ยถึงประชุด

“ผมยอมรับ” เขาตอบตื้อๆ เล่นเอาอารมณ์ของเธอกระตุกขึ้นมา แต่ก็ไม่เท่ากับคำอธิบายที่ตามมา

“ทุกครั้งที่ผมมาที่นี่ ผมจะไปนั่งตรงนั้น” ชีคซอลีลชี้ไปที่พื้นยกสูงซึ่งมีชุดโซฟาหวักตั้งเด่นอยู่ “ผมจะจิบน้ำชาแล้วมองดูสาวๆ ของผมสนุกรสนานกัน จากนั้นก็คัดเลือกมาหนึ่งหรือสองคนสำหรับคำคืนอันแสนหวาน”

อัสมิฮานทำปากเบี้ยว ความชิงชังในตัวเขาหวนกลับมาหลังจากรู้วิธีการคัดเลือกเกาะไปเชือดในโรงฆ่าสัตว์ของเขา “น้ำเสียงคุณเหมือนยังอาลัยอาวรณ์”

“ผมไม่ปฏิเสธ” เขาหัวเราะ เสียงหัวเราะของเขาคล้ายจะเยาะหยันเธอ “ผมยังคงเป็นผู้ชายที่เต็มเปี่ยมไปด้วยอารมณ์ทางเพศ พร้อมรอการปลดปล่อย”

คำตอบของเขาทำเอาเธอชะงัก ใบหน้าร้อนวูบวาบขึ้นมา ก่อนจะกระแทกเสียงใส่เขาด้วยความโมโห “แล้วยกเลิกไปทำไมล่ะ”

เขาหัวเราะเยาะเธออีกครั้ง “นั่นคงเป็นหนึ่งในคำถามที่คุณอยากถามใช่ไหม”

“ใช่” เธอตอบสั้นๆ

“ผมยืนยันว่าจะตอบทุกคำถามของคุณระหว่างมื้ออาหาร” ชิคหนุ่มบ่ายเบี่ยงด้วยน้ำเสียงกวนใจเธอ ก่อนจะเดินช้าๆ ไปรอบๆ ห้อง ตามทางเดินที่ปูด้วยพรมสีแดง

อัสมิฮานเดินตามไป อดไม่ได้ที่จะหยุดมองภาพวาดบนผนังอยู่หลายครั้ง ด้วยความสงสัยว่าภาพเหล่านี้เป็นของแท้หรือไม่ เพราะล้วนแต่เป็นภาพที่มีชื่อเสียงทั้งสิ้น โดยเฉพาะภาพของ โกลด โมเน ศิลปินคนโปรดของเธอ ที่เธอกำลังยืนจ้องภาพวาดของเขาอยู่อย่างคาดไม่ถึงว่าจะได้เห็นของจริงใกล้ขนาดนี้

“ภาพนั้นผมเป็นคนประมูลมา”

เธอชะงัก ละสายตาจากภาพอิมเพรสชันนิสม์ของศิลปินชื่อดังของโลกไปมองเขาด้วยความประหลาดใจ

“ยี่สิบล้านเหรียญ” ชิคขอลีลกล่าวอย่างเป็นเรื่องปกติ ดูเหมือนไม่โอ้อวด แต่ก็เต็มไปด้วยความหยิ่งผยอง

“คุณชอบโมเนหรือคะ”

“เขาคือราชาแห่งอิมเพรสชันนิสม์” เขายิ้ม ก่อนจะหันหลังให้เธอแล้วเดินต่อไป ชิคขอลีลพบว่าพรณนาอย่างแสนภาคภูมิใจว่าห้องนี้เคยมีผู้หญิงนับร้อยมานั่งเล่นบ้าง นอนเล่นบ้าง บ้างก็เล่นน้ำอยู่กลางสระ บ้างก็เล่นเกมกระดานอยู่ตรงมุมห้องด้านหนึ่ง บางคนอ่านหนังสือ บางคนร้องคาราโอเกะ เล่นเกมคอมพิวเตอร์ หรือไม่ก็ฝึกซ้อมเต้นรำ

“คุณเต้นรำเป็นไหม”

เขาโพล่งขึ้นพร้อมกับหยุดฝีเท้าก็ก๊ กจนเธอเกือบจะชนแผ่นหลังเขายังดีที่ยังไว้ได้ทันเสียก่อน

“เต้นรำ?” อัสมิฮานขมวดคิ้วมุ่น

เขาหันมายิ้มให้เธอด้วยแววตาเจ้าเล่ห์ “ระบำหน้าห้อง อะไรเทือกนั้น”
 “ลืมไปได้เลย” เธอโบกมืออย่างนึกโกรธซึ่ง ถึงเธอจะสามารถเต้น
 ระบำหน้าห้องอันเย้ายวนนั้นได้ เธอก็ไม่มีวันเต้นต่อหน้าเขาเด็ดขาด

“ผมก็ว่างั้น” ซิคหนุ่มหัวเราะแล้วหันหลังให้

เสียงหัวเราะเหมือนจะดูถูกเธอ ทำให้อัสมิฮานเจ็บจี๊ดขึ้นมา อยากจะ
 ข่วนเขาลักสองสามทีด้วยความหมั่นไส้ แต่เธอก็ทำได้เพียงขบฟัน กำหมัด
 แน่นแล้วนับหนึ่งถึงสิบในใจ

ซิคซอลิลลัทธิประตูปานหนึ่งเข้าไป ข้างในเป็นห้องเล็กๆ ที่อบอวล
 ไปด้วยกลิ่นกำยาน มีเตียง อ่างอาบน้ำ และเครื่องเรือนอีกนิดหน่อย

“ผมกับผู้หญิงที่ถูกคัดเลือกจะเข้ามาอยู่ในห้องนี้ คุณอยากเข้าไป
 ดูใกล้ๆ ไหม”

“ไม่ละ” อัสมิฮานปฏิเสธทันควัน “ฉันไม่ใช่นางฮาเร็มที่ถูกเลือก”

ซิคซอลิลลัทธิหัวเราะในลำคอ “ตอนนี้ผมเปลี่ยนมันเป็นห้องสเปาไปแล้ว
 ว่างๆ คุณก็มานอนเล่นให้เกากับหรือบรูอนนวดสเปาได้นะ สองคนนี่ฝีมือดี
 ที่เดียว แล้วคุณจะได้รู้ว่าทำไมผมถึงจ้างสาวใช้แพงนัก”

หญิงสาวหันไปมองคนรับใช้ส่วนตัวทั้งสองที่เดินตามมาตั้งแต่ห้องพัก
 ทั้งคู่ยืดอกแล้วยิ้มให้เธออย่างมั่นใจในฝีมือการนวดของตน อัสมิฮาน
 ยิ้มตอบ ก่อนจะหันไปมองซิคซอลิลลัทธิประตูปานนั้น

“คุณไม่ได้พาพวกเธอเข้าไปที่ห้องนอนหรือคะ”

“ไม่เคยมีใครเข้าไปที่นั่นครับ พวกเธอจะอยู่แต่ในส่วนของผู้หญิง
 เท่านั้น คุณเป็นผู้หญิงคนแรกและคนสุดท้ายที่จะได้นอนในห้องนั้น”

อัสมิฮานผินยิม เธอเกลียดการแบ่งส่วนชายกับหญิงแบบนี้ แต่ก็รู้สึก
 ดีใจที่ไม่ต้องใช้ห้องรวมผู้หญิงคนไหนของเขา

หลังจากนั้นซิคซอลิลก็พาเธอเดินไปตามทางเดินรอบๆ ห้องโถงขนาดใหญ่
 ซึ่งปูลาดด้วยพรมสีกุหลาบต่อ พร้อมกับแนะนำห้องกิจกรรมที่ละห้อง
 สลับกับพูดถึงเรื่องภาพวาดที่แขวนอยู่บนผนัง แต่กลับเดินเลยประตู

บานหนึ่งซึ่งมีรูปปั้นตั้งขวางอยู่ไปรากับไม่เห็น

“ห้องนี้ละ” เธอท้วงขึ้นพร้อมกับชี้ไปที่ประตูบานนั้น

เขาหันมามองเธอสลับกับประตูบานดังกล่าว ก่อนจะส่ายหน้า “คุณ
ไม่อยากเห็นมันหรอก”

“ทำไม” หญิงสาวถามอย่างตื้อตึง

“มันเป็นห้องที่...อืม...ไม่น่าดูนัก”

“คุณมีความลับอะไรซ่อนอยู่ชั้นหรือ ยังมีผู้หญิงซ่อนอยู่หรือไงคะ
ไหนคุณว่าจะเปิดทุกซอกทุกมุมของที่นี่ให้ฉันเห็นง”

“ยกเว้นห้องนี้” เขายืนกราน

“คุณไม่ทำตามสัญญา” อัสมิฮานท้วง จ้องเขาเขม็งเพื่อแสดงความ
เด็ดขาดเอาจริงเอาจัง และพร้อมจะยกเลิกข้อตกลงทุกอย่าง หากเขายัง
ขัดขืน

ท่าทางขึงขังของเธอทำให้ซิคซอลีลหลับตาลงพร้อมถอนใจเสือกใหญ่
อย่างยอมจำนน จากนั้นจึงหันไปกระซิบกระซาบกับบรูอน ก่อนที่สาวใช้
คนสวยจะรีบเดินออกไปทางประตูใหญ่ ทิ้งให้เกากับยีนยิ้มเจื่อนอยู่ลำพัง

อัสมิฮานขมวดคิ้วมุ่น มองซิคซอลีลกับสาวใช้ที่เหลื่ออยู่อย่างอึดอัดใจ
เพราะดูเหมือนจะมีเธอเพียงคนเดียวในห้องอันกว้างใหญ่นี้ที่ไม่รู้ว่า
หลังประตูบานนี้มีอะไรกันแน่

“ก่อนอื่น ผมขอบอกว่าผมเคยเข้าไปใช้ห้องนี้แค่สามครั้งเท่านั้น
เพราะขัดความต้องการของผู้หญิงทั้งสามคนนั้นไม่ได้ และมันก็เป็นแค่
อารมณ์นึกสนุกชั่วครั้งชั่วคราว ไม่ได้เสพติดอะไร”

“เสพติด...คุณหมายถึงอะไร” อัสมิฮานร้องถาม หัวใจเต้นถี่อย่างนึก
หวาดหวั่นบางอย่างขึ้นมา

“มันเป็นห้องที่มีมาตั้งแต่สร้างป้อมปราการแห่งนี้” เขาวางมือทาบลง
บนประตู “หลายร้อยปีมาแล้วที่มันยังคงสภาพเช่นนี้ ราวกับเป็นมรดก
ตกทอดที่ส่งต่อกันมาจากรุ่นสู่รุ่น เครื่องมือทุกชิ้นในนั้นมีตราสัญลักษณ์

ของซิคแต่ละคนในตระกูลของผม ทำให้ผมรู้สึกเหมือนมันเป็นอนุสรณ์ ผมจึงไม่อยากทำลายหรือเปลี่ยนแปลงมัน เลยใช้วิธีปิดตายแทน เพื่อให้คุณสบายใจได้ว่าผมจะไม่พาคุณเข้าไปเด็ดขาด หากคุณไม่ยินยอมหรือขอร้องผม ฟังอย่างนี้แล้วคุณยังอยากจะให้ผมเปิดอีกหรือเปล่า”

“ค่ะ” เธอพยักหน้า “ฉันยืนยัน”

ซิคซอลลีโหมน้ำคนไม่เก่งเหมือนที่เธอคิดไว้แต่แรก คำถามสุดท้ายเหมือนเขาอยากจะให้เธอบอกว่า... ‘ช่างมันเถอะ ฉันไม่อยากดูแล้ว’ แต่ประโยคทั้งหลายก่อนหน้านี้กลับชวนให้คนที่สงสัยและพยายามจะหาเหตุผลเล็กข้อตกลงทุกอย่างเช่นเธอไม่อาจปฏิเสธได้

ซิคหนุ่มถอนใจ ก่อนจะหัวเราะในลำคออย่างยอมน้ำ

ไม่นานหลังจากนั้น บุรอนก็กลับมาพร้อมกับพวงกุญแจที่ทำจากเหล็กเส้นดัดเป็นห่วง มีลูกกุญแจแบบโบราณร้อยอยู่สองดอก ซึ่งเมื่อดูจากบานประตูไม้แบบโบราณและแม่กุญแจคล้องโซ่แล้ว ก็เห็นว่าเข้ากันได้ดีทีเดียว ดูเหมือนมันจะเป็นมรดกตกทอดที่มีมาแต่โบราณอย่างที่เขายกจริงๆ

ซิคซอลลีรับพวงกุญแจเหล็กนั้นมาแล้วสอดตัวเข้าไปในช่องว่างระหว่างประตูกับรูปปั้นนักรบโบราณ เขาหันมามองเธออีกครั้งเหมือนก้มจะถามย้ำความแน่ใจอีกหน แต่แล้วก็ตัดสินใจไม่ถามเมื่อเห็นแวตามุ่งมั่นของเธอ จึงหันไปสอดลูกกุญแจเข้ากับแม่กุญแจที่ยึดโยงโซ่เหล็กไว้ เมื่อไขเสร็จแล้วจึงค่อยๆ ดึงโซ่ออก วางกองไว้ข้างๆ แล้วสอดลูกกุญแจอีกดอกกับช่องที่ประตู พอได้ยินเสียงแกร๊ก เขาก็หันมามองเธออีกครั้ง ราวกับจะถามย้ำว่าต้องการให้เขาเปิดหรือไม่

อัสมิฮานเดินไปยืนข้างๆ เขาอย่างแสดงเจตนารมณ์ว่าต้องการเห็นมันจริงๆ เขาจึงถอนใจแล้วผลักบานประตูหนักเข้าไปด้วยสองมือ

“ผมเรียกมันว่า ‘ห้องทรมานอันแสนหวาน’ ”

อัสมิฮานสะดุ้งเฮือกเมื่อได้ยินเช่นนั้น พร้อมกับกลืนอับๆ ที่โหย

ออกมา ต่อเมื่อบานประตูเปิดออกจนสุด เธอก็เข้าใจแล้วว่าทำไมเขาถึงเรียกมันว่า...‘ห้องทรมาน’

นั่นเพราะมันดูราวกับห้องสอบสวนนักโทษในยุคกลางก็ไม่ปาน ภายในนั้นอัดแน่นด้วยเครื่องทรมานแบบต่างๆ มากมาย มีทั้งแขวนอยู่กับผนังและวางอยู่บนโต๊ะเต็มไปหมด

พอเธอเห็นเตียงคิลาดำเมื่อม สมองของเธอก็เริ่มปะติดปะต่อเรื่องราวจนได้คำตอบว่า ทำไมห้องน่ากลัวๆ นี่ถึงมาอยู่ในฮาร์เร็มที่เต็มไปด้วยสาว ๆ มากมาย และทำไมมันถึงต้องมีคำว่า ‘แสนหวาน’ ต่อท้ายด้วย

“อัลลอฮ์...” หญิงสาวอุทานเมื่อนึกภาพตัวเองถูกพันธนาการขณะนอนอยู่บนเตียงเย็นเยียบนั้น โดยมีซิคซอลถือเครื่องมือทรมานอยู่ในมือ ทั้งเธอและเขาต่างไม่ได้สวมอะไรเลยแม้แต่ชิ้นเดียว